

— Я погледни, Иванчо, на горѣ! Продума баща му. — Видишъ ли, какъ вѣтъръ силно гони облацитѣ? Погледни, какъ щъркели и жерави на върволици бѣгатъ! А знаешъ ли, кой ги гони отъ нашитѣ мѣста? — Гони ги, синко, дѣдо ти *Студенчо*. Той е единъ лютъ старецъ. А той скоро ще ни дойде на гости. Ние всички се плашимъ отъ него, каза иванчовъ баща, па забърза по работата си.

II.

Познахме дѣда Студенча.

Дойде Св. Никола. Изядохме печения шаранъ, па излѣзохме съ другитѣ дѣца да си поиграемъ. Но що да видимъ? — Остъръ вѣтъръ брули лицата ни, сѣкашъ ни щипе нѣкой. Отъ облацитѣ на едри парцали почна да се спуща нѣщо бѣло.

— Знаете ли що е туй? пита ни Иванчо. — Туй е бѣлата брада на дѣда Студенча, която се развѣва надъ цѣлата земя. Ами знаете ли, кой ни щипе по бузитѣ и по носа? — Пакъ дѣдо Студенчо. Неговитѣ рѣцѣ сѣ дълги и яки. Той е лошъ старецъ и ако стоимъ повечко тукъ на поляната, ще ни обрули ушитѣ.

Ние познахме дѣда Студенча и се затихме въ кѣщи да се похвалимъ на майкитѣ си.